

UNOR

PRAŽSKÉMU
ARCIBISKUPU
JOSEFU
BERÁNOVI

1. MASOPUST

Takový čas byl na přelomu století:
k sepsání Kšaftu, další závěti
v dějinách věrných emigraci -
když z amplionů v každé ulici
vyhrával Unor. Hrozil milicí
a pěstí zdravil čest, čest práci.

Horečnou činnost zítra rozvine
a na volebním lístku každé Ne
červenou tužkou zatrhne si.
Přes půlnoc čteš si Běsy
anebo spíše: jsi v nich čten.
Chvěješ se strachem o Šatova,
kam uteče a kde se schová,
když ortel byl již vynesena.

Dávno tam vše. To listivý sníh
napadal do prorockých knih,
vybílil stránky, zasul listy
a předstíral čas zase čistý,
předstíral novou, měkkou zem.
Ten ruský sníh! A co ho bylo.
Fantasticky se chumelilo,
kde sypat by se mělo popelem.

Smekalo se a byly pády.
Byl masopust a maškarády.
Bylo vsjo rovno. Cesta necesta,
když v ruských trojkách vjela do města
a všemi smyky divoce se rozehrála
Internacionála. Země zdaleka
smekala ponížene člověka
a s obnaženou hlavou stála.

sotva jí nové vlasy kryly hrboly.
dohola včera ostříhaná, kdokoli
tehdy se na ní učíval. A dneska
ráz o řemen si břitvou tleská
za krk zase zastrká ti
plášť bez rubu a líce,
rubáš pro všechny u holiče,
který se oklepe a obrátí.

A další prosím! Hlava přikrčená,
za límcem zima zastrčená
a krutě vyleštěná zrcadla
a proti sobě dva a dva.
Sám nebyl nikdo. A ten druhý
zrazoval bratra za úsměv.
A oběma hned tekla krev.
Brzo nám tváře v masky ztuhly.

^I
Ať žije, žije... Historický karneval
ze svého kadlubu zas odléval
sérii šašků z lidské masy
tak navyklé již na grimasy,
že odmítá svůj vlastní tvar,
pokud jej vůbec někdy měla.
A v této formě zlidověla
a zlidověla do maškar.

Kdo by se spletl v kalendáři
a přišel jen tak s lidskou tváří,
líc mezi ruby, mezi ruby líc,
šel by své mučednické smrti vstříc.
Nedůvěrou se jejich oči zúží:
Za koho jsi tu? Za Krista?
K smíchu jim maska nečistá
a hned ji budou dřít i s kůží.

Ke kamufláži radi hmyz:
v rozkladném zbarvení zmiz
anebo straš, za odznak skrytý.
Mor v přestrojení rudé humanity
- vzpomínáš? - šířil lidství. Zajímal.
A záhy vyhrnula hradby límce
beznosá Rus. A mužik v dýmce
oblaka kolem sebe rozdýmal.

Sfinx. Asi. Asie. A kdesi cosi
hádalo se. A zatím Gogolovy Nosy
se šňupcem hlíny z mrtvých vstávaly,
červené šátky rozvínovaly,
rozkýchaly se hřbitovy. A od východu
šířil se lid a kdekdo jal
se očkovat. Člověk se neujal.
Zplaněl. Poslední svého rodu?

Takový čas byl: k vynášení már.
Na žerdích visel purpurový cár
a s dvěma zdviženými prsty stála
jak svědek u přísahy katedrála
a promluvit už měly jenom kameny.
Stmívalo se. Na dírký roztržených očí
zapínal soudce černý talár noci
a do tmy žalářů zavíral naše dny.

Na doživotí? To už Stalinovi Běsi
sbírali materiál na procesy
a z historie stal se krvavý
brak bez paty a bez hlavy,
na který papír noví Koniáši
ze sběru vyřazených knih
(ty sám jsi jednou z nich)
po vagonech do stoupy snáší.

A přece pokračuješ ve své závěti.
Na matky myslíš, myslíš na děti,
které budou žít v emigraci
zde v každém domě, v každé ulici,
kde Únor vyhrává a hrozí milici
a slovo svoboda se do šepotu ztrácí.

2. POHŘBY

Jinde-li slunce - u nás sníh.
Trpká je sláva po otcích...
Měl býti březen, duben, květen
a zatím dál jen chladný vítr vál.
Přestupné měsíce si Únor přidával.
Loučili jsme se napřed s létem.

Jak bychom zahrabali bůhvíkam
klíček od jarní skříně k vzpomínkám
na lehké šaty, na sandálky,
v zimním jsme zůstali a jenom z dálky
slyšeli vrznout jaro. Jinde jako vždy
skřivánci modrou skřín si odmykali
a do jarního dny se oblíkaly,
voněly větrem svobody.

A k nám si odkládaly loňské zimy
i s maskami lunární pantomimy,
v níž hrajem dál svou stínohru.
Tak chodili jsme v Únoru,
pod tíhou zimníků se nahrbili
a zestárli jsme dozadu
o tři století do Listopadu
a naše kroky na orloji byly

šestnáctset dvacet... Zavíráme kruh,
do něhož zatačí nás bludný duch,
zlý genij země. Jako bychom doslychali
na jedno ucho jen, chtě nechtě zahýbali
za hlasem zlého našeptávače,
nemůžeme už jíti přímo sami.
Tak motáme se svými dějinami
a svítíme si zrakem rudým od pláče.

Ten Český les... Je plný sýčků,
na každý krok nám ličí smyčku,
Bůh by se k nám zaš musel prokácet a
najmout drvoštěpy. Šestnáctset...
Tak motáme se staletými stíny
a nemůžeme se prodrat ven
zaskočení svým osudem:
Exulanti uvnitř své domoviny.

Svrkla se země samým loučením
v Růžový palouček a ještě miň,
v hrst hlíny v ruce vyhnancově.
I řeč se scvrkla v jednom slově:
Sbohem. A potom: Budu vzpomínat.
A básník do sebe šel do exilu
a jenom Bůh ví, kde vzal sílu
zmatenou mateřštinu v strofu zatínat.

A držet, čím už jenom pohřbívali
a z hrobu na hrob prosívali
jak písek skrze síta řečníků.
První jak list se vy trh z deníku
a zmuchlaný se z okna vyhodil
a co tam dole rozbalila smrt,
byl samý škrt, červený škrt.
Cenzura? Druhý ho doprovodil

a v jeho ruce papírek se třás.
Pohřební řeč, stařecký hlas -
zatímco hrobař sypal na rukopis
hrst písku... Brzy druhý dopis,
odpověď příteli o marné oběti,
zapečetila rudá pečeť.
A pak už nebyl, kdo by přečet
list vytržený z Paměti.

Národ se tlačil za mrtvými
vzlykaje cloumal dveřmi zapadlými,
chtěl s nimi na smrt, kamkoliv,
jenom ne zůstat, zůstat ještě živ
a jako zámek viset na zásvětí,
které se obrátilo v zdejší svět,
a na doživotí se odmlčet,
dokud nám neotevře - někdo třetí?

Ale ten nebyl zde. A doposud
nepoznal matku. Zabránil mu stud
či anděl strážný narodit se z ženy
a dědit život dějinami zatížený?
Kdekdo to cítil: vymřel jsem.
A vzpomínal si na svobodu.
Kdekdo poslední svého rodu.
A vzpomínal si na svou zem.

Mrtvý jí procházel a jeho žaly
nebezpečně ji rozpukaly,
čeho se za života obával.
Podepsal... Na smrt odkládal?
Tehdy už se mu ruka chvěla
a jeho podpis první seismograf
trhliny, která do všech zpráv
se šířila: země se otevřela.

A duněl dav. Úmorný únor dál
přestupné měsíce si přidával
a kolik si jich ještě přidá?
Mrtvý však pukal starou pevninou
a oznamoval každou hodinou:
rozpadává se druhá Atlantida.

3. ARCIBISKUP

Žilo se dál, o vodě skorem
a tuhé práci pod dozorem,
jen neděli nám otvíraly misály
jak dveře ze žaláře týdne
se zavrznutím písňe vlídné
a uši k slovu svobody
se přísály.

Brzo však přišli výtržníci
a v chrámu bylo jako na ulici.
Cenili zuby vycvičení vlčáci
ochotní lízat svým pánům ruce popráci.
Měl zase svatý Vít zděšené rysy.
V novinách druhý den jsi mohl číst:
Arcibiskup zneužij posvátných míst.
Jakási Akce šla si pro podpisy.

I Kdekdo však se jen odvracel
a v ruce lehkou minci obracel:
na obou stranách jen to císařovo.
A stejně řeč - kde nesla boží slovo,
tam musela mlčet, jinak bylo zle.
A bylo řeči půl, mlčení druhá půle,
kde z vůle lidu, z poloviční vůle
zvolili svého Sjednotitele.

Takový čas byl.
Pronajatý pachtýřům, kteří nevcházeli vraty,
jak zloději přešli mezi nás
a chtěli napodobit dobrý hlas
pastýře. Pastýř v pravé chvíli mlčí
a dává život. Pachtýř bere životy.
A má své psy, vlčáky plné ochoty.
Jsou jedné krve, jedné rasy vlčí...

Co pohřbeno do vitrín prehistorie
masem se obalí, sklo rozbije,
když usne hlídač příliš důvěřivý
muzejním nápisům a pak se diví,
že Lykanthropus před ním stojí živ,
potřásá pravicí, děkuje za důvěru.
"Libo-li, možno dospat v šeru
Paměti," svítí zuby primitiv.

Rakev jak židli přistrčí mu.
"Libo-li do výslužby?" Pero namočí mu.
Ubohý hlídač. Sedě v rakvi podepsal...
A lid to vysál. Pokýval a sál,
ač na něm nebylo už místa:
z papíru otočené onuce,
kolíbka komukoliv po ruce,
inkoustová tvář Antikrista.

Nepoznal bys v něm lidský rys,
v jedinou skrvnu slitý rukopis
dějinných čmáranic. A stále znova
na kolíbku se musí navinovat,
pro každý případ býti nablízku
a kývat, kolíbat a rodit děti
s žilkami písma na růžové pleti,
plný posmrtných otisků.

Mohl jsi čísti v každém obličejí:
vymřel jsem po meči i po naději,
poslední svého rodu. Za naši zem
cizina odsloužila tiché rekviem,
kostnatý prst se někde zvedl přísně.
Doma však mrtvé budil zvon,
krleš, krleš, Kriste eleison,
prastarý havran krákal slova písně.

Krleš, krleš, krleš, skrze kříž
je zase vzkříšení, jsme Bohu blíž...
Takový čas byl: k mučednictví.
Obvázat Boha. Naše lidství
rozvíjí se jak bledý fáč.
Červenáme se každým vláknem,
dokud jak šarlat neprosáknem
a to je život: krev a pot a pláč.

Krleš, krleš, krleš, jedné krve
člověk a Bůh. A jako ponejprve
slepeni svatou krví ve víře
zas drželi jsme za své pastýře.
A do Únoru opět máčel pero
pozdvížený prst z apokalypsy
a hrozil, rozkazoval: Podpisy!
Pastýř však řekl Ne a vyznal Desatero.

Nevezmeš, nezabiješ, ne, ne, ne...
Tak mluví do kamene vtesané
rty Ducha svatého, tak mluví skála
a k přísaze dva prsty zvedá katedrála.
Konečně někdo. Na věky už jest.
Konečně zase má své věže Praha,
jimiž svou věrnost zemi odpřísahá
a dotýká se slávy hvězd.

Kdekdo zas první svého rodu
myslí na svoji zemi a na svobodu,
kterou mu otvíraly misály.
A kdekdo cítil: narodil se třetí
a s ním i my se rodili jak děti
a k matce Ducha svatého se přísáli.

EPILOG

Čas na přelomu posledního století
jak vítr zpola holým sadem proletí
a prudce obrací den za dnem,
který se jenom v prstech zachvěje
čtenáři zabranému tolik do děje,
že vlastně nevnímá nás v žádném.

A k žádnému se nevrací.
Listuje jako v halucinaci
a spěchá do konce už dočíst,
odložit, zhasnout, zavřít oči
a přeskakuje místo rozvláčné,
krajiny, myšlenky a charaktery,
že sám už neví, kdo je který,
a zaměňuje právě opačné.

Ztiší se někdy v přemítavý van?
Vrátí se tam, kde člověk vynechán
pro větší náskok samotného děje
bez obsahu a bez otázky, kde je?
V listopadových beznadějinách,
z kterých ční holé kříže Kristů,
zasutý spoustou zkrvavených listů
do podzemí ke kořenům se stáh.

A sám už neví, z čeho žije nežije
stín vržený do tragédie,
kde mrtví zase zabíjejí živé
ve sledu věštby uhrančivé:
dnešek tě zplodí, dnešek zahubí.
A život červená se studem,
když zavíraje oči před osudem
se smrtí slaví zasnuby.

A kde je člověk člověčenstvím slibovaný?
Ve hvězdách, ve znamení Matky-Panny
jak řada dvojsmyslných snů se zdá,
které si do budoucna stále vykládá,
nebyl jsem, nejsem, ale budu, budu.
A ještě nepočal a snad už nepočne.
Zamotaný do věšty dvojnásobné
z přeludu probouzí se do přeludu.

Čas jako v halucinaci
stránku za stránkou obrací
v knize vázané v lidské kůži,
ve které však už nejsou muži,
a spěchá dočíst, skončit, odložit
ten nudný příběh bez hrdiny,
z něhož zbyl jenom bezdějinný
anekdotický, anonymní lid.

REKVIEM
ZA JANA MASARYKA

K ČEMU teď okno? Neprůhledné,
k nerozdívání.
Hodiny mají noc i ve dne.
K čemu to slepé tůkání?

Pro oči vyloupené
belhá se obelhaný čas.
A slepý důlek pod čelem se klene
každému z nás.

Kdy začne hrát
na Hradě zlatý kolovrat s
kuželem i s přeslicí?
A potom běda dvojnici.

ČTU tvou knihu... Nejsi to ty,
chybí mi tvůj hlas.
Proč nenapsal jsi k sobě noty,
noční hudbo má,
nedokončená.

K čemu jsem ještě vzhůru,
"dobrou noc" kdo mi popřeje
a dobrý den mi předznamená?
Znělko naděje
ze světa odladěná.

HNULA SE ze Sibíře
ta mrtvá voda lid
s třesnutou vůlí mrazu
v ledy se sjednotit.

Co pomohou trhlinky rtů,
šepotající praskání
v ledové krychli pokoje?
Cizo až k zoufání.

Prsty se pokoušejí
prolomit k písni klávesy
až samy na okraji. jak
střechýly se zavěsí.

NAJEDNOU nebo jen cíp
záclony v okně odhrnout,
jak ptáček v kleci pípat: bude líp...

Najednou nebo po lžičkách
užívat, užírat svůj strach? ..
Nic jiného to není.
Najednou - prudká pravda ..
po lžičkách v lži se mění.

Najednou nebo schod
po schodu scházet...
Jak k závitnici připoutaný šroub
točit se okolo své zrady,
utahovat ji hloub a hloub
až na poslední zákrut: Tady!

TY VELKÝ pomačkaný
tak živě vytlačený,
že už tě nešlo vyžehlit
na smrtelnou neděli.

Ty všední
jako bys neměl na sebe.
Vždycky tě bylo půl
a nikdy na poslední
knoflík ses nezapnul.

Přes ramena tak lehce
přehozený jako bys pohrdal.
Snad by ses celý dal,
kdyby chtěl Bůh. Proč nechce?

Teď žebraje o kousek stínu
na Alšův Listopad si vzpomínáš.
Kdy svatý Martin rozpůlí svůj plášť,
v básníka přioděje tě
a budeš bloudit po světě
hledaje druhou polovinu.

Vrátíš se životem
vystopovat svou smrt
vyptává se všude na ni.
A po dlouhém zapírání-umírání
kdekdo se dozná: jsem
tebou vinen.

A zakryje si tvář.

V NOCI otevřené dokořán
jsi tam tím oknem bezdomým,
z kterého dosud nevyvanul dým
ze špačků vykouřených cigaret
a dráždí duši k zavnutí
do zpopelněných smyslů,
do čichu, hmatu, chuti.

Což jsi je neudusil dost?

A nejvíce tě mate,
žeš tohle doutnání
k zoufání prožil jedenkrát,
jenomže vyskočit už není kam.

K čemu teď okno? K vzpomínkám?

Jak tenkrát v mlhavé šále Londýna
nastydlý stýskáním a drkotaje zimou
zas v chladné cizině omotan mlhovinou
chtěl by ses vrátit matce do klína.

TAK TROCHU SÁM, trochu někdo jiný
přistrčils k sobě obě poloviny,
napůl *samo*, napůl *vrah*.
Záminka tápe v hádankách.

Na konci stejně jako na počátku
narození a smrt se srazí v zkratku,
počáteční i konečná písmena
neosobního zájmena?

Tak trochu sami, trochu někdo jiný
přistrčí k sobě obě poloviny
muže a ženu a hádá, co dá
ta nově seskupená náhoda.

Hrst hvězdných konstelací
do noci augur rozQodí
a stále táž se věštba vrací:
z Panny se jednou narodí...

BÁSEŇ k ránu
jak noční lampa bledne.
Nad mrtvým noc probděla.
K čemu je báseň ve dne?

Snad se nám všechno zdá
a sny jsou kruté.
Nelze spát a nelze bdít,
otevřít oči z důlků vydloubnuté.

A Praha zlatý kolovrat
vrrr - zlou to přede nit.

Prastarý genij země mé
právě teď mrtvou vodu lije,
odťaté údy s trupem sjednocuje.
Kdy začne živou lít?

KAŠPAR HAUSER

HIC IACET CASPARUS HAUSER

AENIGMA

SUI TEMPORIS IGNOTA NATIVITAS

OCCULTA MORS

(NÁPIS NA HROBĚ)

PŘIŠEL JSEM večer. Tolik světél!
Každý své rozsvícené okno má.
Jen ke mně odnikud nedoletěl
paprsek domova.

Všichni jsou v městě pohromadě,
jenom mé okno chybí v řadě
-anebo nechybí, potmě je.

Když jsem se vplížil do předsíně,
rozsvítil na sebe, jsi tu, můj stíne?
chytili mě jako zloděje.

Potmě jsem potom zůstával
a nebyl zase k nalezení.
Byl jsem ta tma, které se každý ptal
Nikdo tu není?

NEJSEM dost rozdívaný,
za ruce mě vedou vidoucí,
jmenují mi věc za věci,
nazpaměť se jim učím,
ale jinak je cítím na dotek.
Komu má uvěřit sirotek?

Jinak se ve snu seskupí město
jak kostky stavebnice, i řeč,
která mi v ústech spí,
o mém dětství se rozhovoří
v kamenné kašně na nádvoří
a okno, o němž se mi pořád zdá
najde svůj dům a někdo zavolá:
Pojď domů, je už tma. A já?
Nemohu dole najít dveře.

Nejsem dost narozený,
srpeček lunny z lůna ženy,
přibývám nebo ubývám?
Mají sto výmluv, když se ptám.
Podezírám je z nepěkné hry,
že si jen hrají se slovy
na zdejší svět, na světlo denní,
a zatím sami nevidomi jsou;
jako já jednou vyvedení,
kam zase se mnou zapadnou?

JEN z obrázkových knížek hádám,
co asi kvetlo, co bylo pohromadě,
oči i květy v jabloňovém sadě
a nikdo nevzpomínal zvlášť.
Viděl i cítil současně.
Jen z obrázkových knížek hádám
a někdy čichám do básně,
co asi kvetlo... Smějí se mi.

Koho se zeptat v této zemi,
co spálil mráz, zabítil sníh,
a kdo si všechny barvy pamatuje,
kterými slunce zase omaluje
dřevoryt holé zimy ve větvích.
V jejich rozčárané spleti
jsem skrývačkou pro velké děti.
Mé čelo, oči, ústa, nos už poznávají,
ale mé srdce... Smějí se mi.

Celý svět prý byl rozsvícený
o slavnosti na Květnou neděli,
vůněmi všech květů prosycený,
kdekdo tam byl... Proč právě zhas,
sotva jsem přišel a na náměstí
ořezané koruny mi hrozily pěstí
a něco strašného se chystá vyrazit
proti mně... Jaro? Smějí se mi.

DĚTI se ptají nazpátek
po nějaké malé věci,
z které ty velké vzaly počátek,
snědly ji, vypily, a přeci
každá ji v sobě má.
Ta malá věc se spíše
v těch velkých schovává,
z menší do větší roste skryše.

A rodiče jen neradi
odpovídají *Kde je*
ta ryba, kočka, lesy, prach
a po každé řeči odvádí
od říkanky tak bezvýznamné.
Ale mně srdce vždy sevře strach,
jako kdyby se ptaly na mne.

NARODÍ SE človíček drobný,
ze tmy vyjde na světlo,
náčrtek nikomu nepodobný,
narodí se a neví ještě čí...

Pod žhavou lupou zvětšuje se,
červená se a zase bledne,
přizná se k sobě za poledne
a bázlivě se příkrčí.

Hodiny na něho ukážou
Tady je! Už ho máme.
Závaží k nohám přivážou
a každý krok mu připomene,
že táhne kolo ozubené.

POMYŠLENÍ, že spím
pod cizím jménem!
Co když mě zavolá
matčin hlas a já zezdola
neodvalím ten kámen?

A kdosi do něho vyrývá
podivný nápis: ZDE LEŽÍ...
S výkřikem ze sna procítám
do snu o černé věži.

Kdy se z ní vytočím?
Kámen po kamenu
za schodem schod
nad sebe klenu
a stále pod
spoustou točitých schodů
z náhrobních kamenů celého rodu.

MEZI dvěma daty
narodil se - skončil
má ústa němá pomlka
jak z náhrobního kamene.
Chtějí z ní ostrými dlaty
vypáčit jméno ztracené.
V sunují do ní podivná slova,
abych je po nich opakoval,
na svůj původ se upamatoval.

Pátrají po mně, vyzvídají,
po někom minulém pořád se ptají,
kdo zcela jistě byl a -
má ústa němá pomlka.
Zklamaně zavrtí hlavou: Není.
Mezi námi propastné nedorozumění.

Nemohou spojit, co spolu nesouvisí,
přiřadit k někomu, kdo by měl
se mnou příbuzné rysy,
'kdo by byl ta jistá příčina,
z níž by mě snadno vyvodili.
A já stojím před záhadou,
zdali mě do hrobu kladou
nebo do klína matčina.

Proč jsem tam nezůstal
jak zločin promlčený?
Kdo ve mně dlouho potlačený
v muže a starce ve snu vyrůstal,
doháněl celé pokolení -
do vymření?

KDY BUDE TMA, kdy zhasne docela,
kdy se můj západ dokoná?

Z modrého doutnání vyšlehnou červánky
a ptáci v oblouzení začnou šílet,
nežli je noc zase zkonejší.

Den za dnem je stále temnější,
šálí nás noc se zlatou maskou
z odumřelého slunce sňatou?

Kdy bude tma, kdy zhasne docela
ve zlaté urně hrstka popela.

CO MI ZDE tolik schází
bolí jak střípky vázy,
které se nehodí k mě
jinak zas rozbité.

Jako já nikdo není celý
a ještě se navzájem zuráželi.
Jak se to mohlo stát?
Každý je uražený k smrti,
rozbíjí, šlape, drtí,
co nemůže celé milovat?

A to mě mučí.
Stýskám si po náruči,
po oblém rozklení oblouhy,
kterou si oko celou pamatuje,
do boků modré vázy zaobluje,
co noc zas tříští na střepy,
do očí bodá;í oslepi.

KDO MI ZDE tolik chybí?
Tváře a hlasy srovnávám,
nikdo však se mu nepodobá,
nepodobám se sobě sám,
navzájem chybíme si oba.

Kdyby se postavil vedle mne,
k podobizně ze svého mládí,
osvětlil šero tajemné
kolem mé tváře na pozadí.

Na otce myslím, na matku,
copak ti dva se nepoznali?
Proč se teď ode mne odklání.
Jsem hořkým plodem jejich zklamání?
Mě přece milenci nepočali!

Mezi dva vloudí se třetí,
oči jim rozzáří: To jsi ty!
Horkým polibkem zapečetí
zamilované pocity

a nebyl to on, ani ona,
někdo jim smysly obestřel.
Byl jsem snad já ta slepá clona?
Narodit přece jsem se chtěl.

TI DVA se rozcházejí
a pořád nejsou tam,
kde byl by každý sám
se svojí beznadějí.

Ti dva se rozcházejí
a já mezi nimi jsem
tím roztrženým dopisem
na dva osamělé díly,
které se ve mně nespojily.

Den za dnem se vzdaluje
a noc mi ukazuje záda.
Nikdo mě nepamatuje,
z útržků jenom hádá.

Pouzdro mé paměti
s vyloupeným důlkem
po zásnubním prstenu
s drahými kamínky
osleplo a já s ním.

Na nic se nerozpomenu
náhradou nic tam nevložím
a nerozumím žádné
věci, jež nezapadne
do tvaru slepé vzpomínky.

KDO JAKO JÁ se skrývá ve světě,
tísní se v podobenství,
jako by dosud nebyl ve světě.

Kdo jako já vykřikuje Jsem, jsem,
vykládá nesouvislé sny
o nenarozeném.

Kdo jako já se sune kolem zdí
a nikde dveře, nikde okno,
s královstvím božím sousedí.

PŘIJÍŽDÍ, blíží se, vím to, vím,
brzy se v jeho očích uvidím,
skončí se moje dny slepé.
O překot
srdce mi tepe
ve stejném rytmu
se zpěněným spřežením,
nestačím z čela stírat si pot.

Ó moje sny horečnaté,

neschvátíte mě takovým spěchem?
Rychlejší koně vždy přepřaháte,
nestačím vám svým dechem.

Anebo rychleji!
Šlehej, šlehej biči!
Ať už je zde, ať trhne opratí,
zastaví rázem v mém srdci.
Čekat nebo se shledatí,
jedno i druhé zničí.

DALEKO široko nikdo,
k nedovolání. ...
Jako bych snímal
posmrtnou masku,
tvář přitiskl jsem do dlaní.

Jak rychle se sešely
vzpomínky na okna v domě.
Copak už dneska nerozsvítím,
neodsunu od sebe temný strach?
A náhle cítím: Přišel si pro mne.

Jak prsty slepce
sevřel mě černý kout.
Zoufale rukama jsem zalomil,
jako bych se chtěl načrtnout
v posledním okamžiku
do památníku.

Ale tím prudkým pohybem
rozlil jsem se celý.
Prsty slepého přízraku
mou krví krvácely.

VYŠEL JSEM z podzemí
zahrabaný zaživa.
Zacházím zase do své tmy,
neměl jsem čas se rozdívat.

Zůstal jsem stále přimhouřen,
odkud a kam mě vedete?
Vyšel jsem jako zločin ven
na světlo? Nebylo ve světě.

